

STOPIL BOM K BOŽJEMU OLTARJU

Potem ko se je Janez Henrik Newman pridružil Katoliški cerkvi – o tem smo poslušali včeraj –, se je s somišljeniki preselil v Birmingham v srednjo Anglijo. O njihovi prihodnosti je tedaj odločal katoliški škof, ki ga je leta 1846 poslal v Rim. Tam naj bi dopolnil manjkajoče študije in postal katoliški duhovnik.

Med svojim bivanjem v Rimu, kjer se je pripravljaj na duhovniško posvečenje, je po dolgem premisleku in mnogih molitvah prišel do jasnosti. Prijateljstvo je bilo zanj vedno velika vrednota. In v Rimu je v teh dveh letih odkril novega prijatelja, ki mu je bil še posebej blizu in drag. To je bil sv. Filip Neri, preprost rimski svetnik iz 16. stoletja, ki je imel čudovito sposobnost vodenja ljudi k Bogu. Pridobival jih je s svojo blagostjo, ljubeznivostjo, vedrino in humorjem. Ob ognju njegove ljubezni so se zapuščeni mladi ljudje spet navdušili za Boga, podobno kot so se tristo let pozneje ob sv. Janezu Bosku v Torinu.

Sv. Filip Neri je okoli sebe zbral duhovnike. Družba je dobila ime oratorijanci. Niso bili redovniki v pravem pomenu, ampak družba duhovnikov. Živeli so v skupnosti v duhu sv. Filipa in se posvečali dušnemu pastirstvu po večjih mestih. Newman se je ogrel za cilje in duha te družbe. V oratoriju je prepoznal neke vrste nadaljevanje skupnosti v

Littlemoru. Pritegovala ga je tudi vedrina tega svetnika, ki se je je tudi sam nalezal. Nekoč se je pošalil: »Če pridem kdaj v nebesa, bom srečen, če bom smel sv. Filipu Neriju kdaj pa kdaj zloščiti čevlje, če bo to potreboval.«

Odločitev o oratoriju je bila sprejeta. Predstavil jo je papežu Piju IX., ki se je z veseljem strinjal. Newman bo postal oratorijanec in bo to obliko skupnega življenja prenesel tudi v Anglijo.

Na nedeljo Svete Trojice leta 1847 sta bila Janez Henrik in njegov prijatelj v kolegiju Kongregacije za širjenje vere posvečena v duhovnika. Na praznik svetega Rešnjega Telesa je imel novo mašo. Naslednje mesece se je skupaj s prijatelji, ki so z njim prestopili v Katoliško cerkev, uvajal v pravila in način življenja oratorijancev.

Decembra 1847 sta se novoposvečena duhovnika vračala v Anglijo. Na poti sta obiskala Marijino romarsko pot v Loretu v osrednji Italiji. Newman je Marijo prosil, naj blagoslovi njegove načrte za oratorij, ki ga je nameraval ustanoviti v domovini. Božja Mati mu je bila blizu še iz časov, ko je bil učitelj na Orielu. Ta kolegij je dan svoje ustanovitve praznoval vsako leto na svečnico, ki je veljala za Marijin praznik. Mariji je bila posvečena tudi Newmanova župnija v Oxfordu.

Na sveti večer sta prispela v London. Bil je srečen, da je začel svoje novo delo za Boga na sveti dan Jezusovega rojstva in da je na ta veliki praznik prvokrat daroval sveto mašo v Angliji.

»Stopil bom k Božjemu oltarju,« je začel latinske mašne molitve pred oltarnimi stopnicami. »K Bogu mojega veselja in moje radosti,« mu je odgovarjal strežnik.

Iz Newmanovih duhovnih spisov:

Tisti, ki si prizadevajo za duhovno življenje in trpijo stisko, naj ne pozabijo, da se Sveti Duh imenuje Tolažnik. Če ga pokličejo, jim bo odgovoril. Čeprav nimajo prijateljev na zemlji, imajo Jezusa. Kar je on čutil do svoje matere, ko je visel na križu, prav to sedaj, ko je v slavi, čuti do najmanjšega in najšibkejšega člana Božjega ljudstva.

Kraljica vseh svetnikov – prosi za nas!

Sveti Janez Henrik Newman – prosi za nas!